

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. K.**, nar. 2. 12. 1995, evidenční číslo X, státní příslušnost Ukrajina, hlášen na adrese X zastoupen Mgr. Michalem Solichem, advokátem se sídlem Československé armády 556/27, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. OAM-982/ZA- ZA04-P15-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tento skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu, resp. je

s ním v rozporu, a rozhodnutí rovněž spočívá na nesprávném právním posouzení. Není pravdou, že žádost o poskytnutí azylu z důvodu pronásledování pro žalobcovu příslušnost k sociální skupině bisexuálů je zcela účelová, ani že skutečným záměrem žalobce je legalizace pobytu za účelem studia. Naopak, tvrzení žalobce o šikaně a pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace, jak je popsal při vedených pohovorech, jsou pravdivá, a před tímto jednáním nemohl nalézt přiměřenou ochranu před státními orgány Ukrajiny, na čemž nemění nic ani fakt, že byla v závěru roku 2015 přijata novela zákoníku práce Ukrajiny zakazující diskriminaci na základě sexuální orientace, ani zprávy mezinárodních organizací monitorujících situaci na Ukrajině, neboť žalovaný vycházel ze zpráv těchto organizací, které nebyly aktuální. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce pak prostřednictvím soudem mu ustanoveného zástupce doplnil svou žalobní argumentaci tak, že podrobně rozvedl důvody, pro které by mu měl být udělen azyl z důvodu pronásledování kvůli sexuální orientaci. Žalobce dále zopakoval, že žalovaný vycházel při rozhodování z neaktuálních zpráv a informace z těchto zpráv nadřadil konkrétním tvrzením žalobce o pronásledování sexuálních menšin na Ukrajině a o nechuti státu zajistit dodržování základních lidských práv. Nakonec žalobce zdůraznil, že opakovaně upozorňoval na zdravotní stav své matky, která žije dlouhodobě v České republice s žalobcovou sestrou a nevlastním otcem, a má velké zdravotní problémy se srdeční chlopní, a tak jí přirozeně chce být na blízku a pomáhat jí. Tvrzení žalovaného, že zdravotní stav žalobcovy matky nevyžaduje jeho přítomnost v České republice, nemá oporu ve spisovém materiálu.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si svůj další pobyt na území ČR za účelem studia a jeho bisexuální orientace, kvůli níž měl ve vlasti potíže se svým okolím i rodinnými příslušníky. Rovněž zmínil, že na Ukrajině nemá kde žít ani kam se vrátit. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o různých formách potíží z důvodu jeho sexuální orientace neprokazují azylově relevantní pronásledování, neboť žalobcem popisované a podobné jevy mající diskriminační a nepřátelský charakter vůči různým skupinám občanů samy o sobě neznamenaají pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a co do intenzity nelze tyto problémy žalobce označit za pronásledování, tj. závažné porušení jeho základních lidských práv. Žalovaný pak nemůže přehlédnout, že žalobce dle svých slov čelil různým nárážkám a slovním útokům na svou sexuální orientaci po řadu let, asi od 7. třídy základní školy, přičemž vlast se rozhodl opustit až po několika letech, a to nikoli za účelem požádání o mezinárodní ochranu, ale ve snaze v ČR studovat. Navíc žalobce se ve svých výpovědích ani nezmiňoval, že by se snažil popisované problémy řešit s příslušnými státními orgány, pouze se školní psycholožkou, přitom bylo zjištěno a je obecně známo, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu před pronásledováním. Žalovaný má rovněž za to, že žádost žalobce je ve skutečnosti sledována legalizace pobytu v ČR za účelem studia, neboť tato žádost byla podána až poté, co se žalobci nepodařilo získat pobyt za účelem studia ani vízum za účelem strpění pobytu na území ČR a bylo mu ze strany cizinecké policie uděleno vyhoštění. Azylově relevantní nejsou ani tvrzení žalobce o zdravotních

problémech jeho matky, neboť se netýkají přímo osoby žalobce, jeho matka žije v ČR již několik let s jeho nevlastním otcem a sestrou a žalobce ji dosud ani jednou nenavštívil. Také nelze usuzovat ani na to, že by její zdravotní stav vyžadoval bezpodmínečnou osobní přítomnost žalobce nebo péči, což ostatně žalobce ani sám netvrdil. Nakonec žalovaným použité informace o zemi původu jsou aktuální nebo poslední byly vydány v listopadu roku 2015 a váží se tedy k období potíží žalobce v zemi původu. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné, má za to, že pečlivě a svědomitě hodnotil situaci žalobce, k čemuž si opatřil a zhodnotil dostatečně vyčerpávající informace o zemi původu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu zástupce žalobce i žalovaného.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2015 žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženského vyznání řecko-katolického, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Je svobodný, vojenskou službu nikdy nevykonal. Uvedl, že se narodil v Ternopilské oblasti, kde žil celý svůj život. Do ČR přijel 24. 5. 2015 autobusem přes Polsko. Chtěl by zde žít a získat vysokoškolské vzdělání. Do vlasti se vrátit nechce, nemá se kam vrátit, neví, co by tam dělal. Neměl tam možnost normálně studovat, měl problémy s kolektivem. V ČR má možnost se osobně rozvíjet, má stejný názor jako většina lidí zde, rozumí si s nimi. V ČR žije jeho matka, která zde má trvalý pobyt. Na Ukrajině neměl žádné potíže se státními orgány, nikdy nebyl politicky ani veřejně aktivní. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde chce zůstat jako student, ale podal žádost na neakreditovanou školu a kvůli tomu nedostal povolení k pobytu. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli tomu, že se nemá kam vrátit, nemohl ukončit studium z důvodu výsměchu kvůli svým názorům, které jsou na Ukrajině netypické. V ČR prosí jen o možnost zůstat v zemi, aby se mohl naučit český jazyk a studovat na univerzitě. Při pohovoru dne 23. 11. 2015 žalobce doplnil, že měl ve škole i v místě bydliště problémy kvůli tomu, že je bisexuál a tato informace o něm byla rozšiřována. Nemohl tak řádně navštěvovat školu a studovat, byl terčem urážek a pohrdání. Jednou jej jiný student popálil pájkou kvůli jeho orientaci. Školu studoval 2 a půl roku, než přijel do ČR na základě pozvání své matky, že zde bude studium snadnější. Na Ukrajině by školu mohl dokončit maximálně v nějakém malém městě, ale takový diplom nebude mít žádnou cenu. Ze studia byl vlastně vyloučen, protože tam nechodil pravidelně kvůli popisovaným problémům se sexuální orientací. Svoji situaci řešil se školní psycholožkou, ale spolužáci své postoje nezměnili. Možnost dálkového studia nebyla reálná, protože to by musel pracovat a práci mu nikdo nedá, navíc i tento diplom by byl v zásadě druhořadý a žalobce by s ním nemohl naplno uplatnit svůj potenciál.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace Úřadu

Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září roku 2015, ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2015, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2014 ze dne 25. 6. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Zprávy organizace Freedom House-Ukrajina z 28. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Informace MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č. j. 110105/2014-LPTP z 1. 8. 2014 a Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil, žádné výhrady neuplatnil, doplnění podkladů nenavrl.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ačkoliv dle krajského soudu bisexualita sama o sobě vytváří příslušnost jedince k určité sociální skupině (v tomto směru lze odkázat na podrobnou argumentaci k této problematice v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 – 52), důvodem odchodu žalobce z vlasti do ČR byly studijní důvody, a lze tak souhlasit s žalovaným, že žádost žalobce byla ve skutečnosti sledována legalizace pobytu v ČR za účelem studia, neboť tato žádost byla podána až poté, co se žalobci nepodařilo získat pobyt za účelem studia ani vízum za účelem strpění pobytu na území ČR a bylo mu ze strany cizinecké policie uděleno vyhoštění.

Ke všem uvedeným důvodům se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 5 – 12 napadeného rozhodnutí. S tímto vyčerpávajícím odůvodněním se krajský soud ztotožňuje, tedy především s konstatováním, že určité formy diskriminace jsou přítomny v zásadě v každé zemi, že žalobcem popisované formy diskriminace nedosahují intenzity závažného zásahu do základních lidských práv žalobce s citací relevantní judikatury (rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. 7 A 716/2001), že tyto problémy žalobce neřešil cestou státních orgánů Ukrajiny, že však ze shromážděného spisového materiálu vyplývá, že tyto orgány jsou schopny zajistit svým občanům ochranu před pronásledováním. Rovněž žalovaný správně zdůraznil výjimečnost institutu mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu a stejně tak správně posoudil žalobcova tvrzení ohledně zdravotního stavu jeho matky jako azylově irelevantní, neboť se netýkají přímo osoby žalobce. Oproti námitkám žalobce krajský soud po provedeném přezkumu uzavírá, že rozhodnutí žalovaného vychází s dostatečným způsobem zjištěného skutkového stavu, který má oporu v citovaném spisovém materiálu. Rovněž právní posouzení provedené žalovaným je správné.

Soud se přiklání k učiněnému závěru žalovaného, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod výše uvedené taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. Z již ustálené judikatury NSS plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uváděné žalobní námitky. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, nicméně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), a § 14 (azyl z humanitárního důvodu) v žalobě nic konkrétního nenamítal. Soud proto po provedeném přezkumném řízení obecně konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný podrobně uvedl, že z dostupných informací nebylo zjištěno, že by žalobci pro případ návratu hrozila vážná újma v některé z forem dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a žalobce ani nic takového netvrdil. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího

správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce dlouhodobě žil v Ternopilu, kde je situace stabilní. Občané Ukrajiny mohou své aktuální potíže řešit přestěhováním se v rámci země. V případě žalobce lze rozumět tomu, že si chce zajistit co nejlepší budoucnost studiem na kvalitních vysokých školách, aby mohl plně uplatnit svůj potenciál a mohl dosáhnout na zaměstnání v prestižnějších společnostech, avšak k dosažení těchto cílů prostředky mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neslouží. Ačkoliv krajský soud nijak nepřehlíží, že životní situace žalobce je z důvodu jeho bisexuální orientace značně složitá, nelze se ztotožnit s tvrzeními žalobce, že by v každém dalším městě přišla jeho orientace ve známost díky lidem, kteří ho již znají, a že by se situace všude opakovala.

Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné a správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29).

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok

vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. červen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. M.